

İbni Hazm “el-Fasl” adlı eserinde Resulullah’ın dünyevi konularda da yanılmayacağından bahsetmektedir. Ona göre: “Peygamberler bir hususta Allah’ın rızasını aradıkları halde murad-ı ilahiye isabet edemezlerse bu durumda Allah Teâlâ onları derhal uyarır ve (vahiy göndermek suretiyle) kullarına doğrusunu gösterir. Bazen de sadece onları sözle uyarır/ikaz eder.”

Nitekim “Bedir savaşında esirlerden fidye alınması,” “Abdullah İbn Ümmi Mektum” ve “Tebuk gazvesine iştirak etmek istemeyenlere izin verilmesi” hadiselerinde böyle bir uyarı/ikaz gerçekleşmiştir:

Abdullah ibni Mektum hadisesi şöyledir: “Bir gün Ebu Cehil, Utbe b. Rabia gibi Kureyş’in ileri gelenlerinin Resulullah (s.a.v.)’in yanında olduğu bir toplantıda Abdullah ibni Mektum gelerek: “Ya Resulullah bana doğru yolu göster.” dedi. Resulullah (s.a.v.) Abdullah ibni Mektum’dan yüz çevirerek Mekke’nin ileri gelenlerine yöneldi. Bu nedenle aşağıdaki şu ayetler nazil oldu:

“Kendisine âmâ geldi diye yüzünü ekşitti ve döndü. Sen nereden bileceksin, belki o arınacaktı? Yahut, öğüt dinleyecek de öğüt kendisine yarayacaktı. Kendisini yeterli görüp tenezzül etmeyene gelince; sen ona yöneliyorsun. Onun arınmamasından sen sorumlu değilsin. Fakat koşarak sana gelen, saygı duyarak gelmişken, sen onunla ilgilenmiyorsun. Adem ve Yunus peygamberde olduğu gibi bazen dünyevi konularda da uyarı/ikaz gerçekleşmiştir. ” (Abese, 80, 1-11)

Bedir savaşında esir edilen müşriklerin akibetleri ile ilgili olarak Hz. Ebu Bekir ve Ömer ile istişarede bulunan Efendimiz, kendi içtihadına istinaden esirlerden fidye almış ve sonra onları

serbest bırakmıştı. Fakat bunu müteakip nazil olan bir ayet Hz. Peygamber'in içtiğinde hata yaptığını ortaya koymuş olduğu gibi, hatayı da düzeltmiştir. Allah Teala Hz. Peygamber (s.a.v.)'e Kur'an'da şöyle buyurmaktadır:

“Hiçbir peygamber için, yeryüzünde ağır basmadıkça, esirlere sahip olmak uygun değildir. Siz şu iğreti dünyanın nimetini istiyorsunuz; Allah ise âhireti istiyor. Allah Azîz'dir, Hakîm'dir.” (Enfal 67)

Başka bir örnekte Hz. Peygamber, özür beyan ederek Tebuk gazvesine iştirak etmek istemeyenlere izin vermişti. Fakat nazil olan ayet bu hareketini tashih etmiştir:

“Allah seni affetsin; neden onlara izin verdin de beklemedin ki, doğru söyleyenler sana açık-seçik belli olsun da yalancıları bilesin. ”

Resullulah'ın hayatı bu ve benzeri örneklerle doludur. Yani Allah Teâlâ peygamberinin yanıldığı konularda onu uyarmış ve doğru davranmasını istemiştir. Gördüğümüz kadarıyla bu konular sadece uhrevi (öte dünya) ile de sınırlı kalmamıştır.

Örneğin,

Hz. Aişe diyor ki, Resulullah (s.a.v.) Zeynep binti Cahş'ın yanında kalıyor ve bal şerbeti içiyordu. Ben ve Hafsa anlaştık, hangimizin yanına gelirse, megafir mi yedin? Sizde megafir kokusu hissediyorum, desin dedik. Biz böyle deyince O: "Hayır, fakat Zeynep binti Cahş'ın yanında bal şerbeti içmiştim, yemin ediyorum bir daha içmeyeceğim. Bunu kimseye söyle!" dedi (Buhari, Talak, 8).

Bunun üzerine konu ile ilgili Tahrim suresindeki 3 ayet nazil oldu:

"Ey Peygamber, eşlerinin hoşnutluğunu isteyerek, Allah'ın sana helal kıldıklarını niçin haram kılıyorsun? Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. Hani Peygamber, eşlerinden bazılarına gizli bir söz söylemişti. Derken o (eşlerinden biri), bunu haber verip Allah da ona bunu açığa vurunca, O da (Peygamber) bir kısmını açıklamış bir kısmını (söylemekten) vazgeçmişti. Sonunda haberi verince (eşi) demişti ki: "Bunu sana kim haber verdi?" O da: "Bana bilen, (her şeyden) haberdar olan (Allah) haber verdi" demişti. " (Tahrim 1-3)

Bu konuda İbni Teymiyye'nin sözleri manidardır: Peygamberlerin şeraiti tebliğ ile ilgili olmayan konularda masum olup olmadıkları ihtilaf konusudur. Selefin görüşüne uygun olarak fakihlerin çoğunluğu "*Peygamber'in mutlak olarak hata ve günahtan masum oldukları*" kanaatindedir."

Not: Bu yazı makale, köşe yazısı vs. gibi akademik bir yazı değildir. Sadece ders notu olarak kullanılmaktadır..